

23. Då med sin sorgsna menlöshet Min dotter
henom rörde; Och hit, der jag min enslighet Jordref
med suckar, förde.

24. Han kom, lifsom en Engel förr Till Patri-
arkens hydda, Så mild, till denna låga dörr, Mig ar-
me att beskydda.

25. "O lemna denna öde strand Och blif min
Far!" — han sade. Af glädje stumm, uti hans hand
Min dotters hand jag lade.

26. Glad såg jag, trötte wandringsman, För
mig i lifwets öfen En astonrodnad, som upprann Så
skön på dagens röken.

27. Men o! hur swel det skimret mig! O mi-
na glädjetårar! Hur hastigt de förbytte sig I bittra
sorgetårar!

28. En Korps bedröfweliga röst För brölloppet
och skrämd. Mitt fordom icke sega bröst Jag wet ej
hwad som klämde.

29. Allt sannades för wäl, för wäl! O we den
arma bruden! Hon stod, så ängslig i sin själ, Och skalf
i bröllopskruden.

30. Hon såg med tårar ut åt sjön: Der syntes
ingen brudgum. Hon sprang från håll till håll kring
ön; Der kom ej någon brudgum.

31. Det hwen; det mörknade i skyn; Det blef
ett Herrans wäder. Wi sågo — o en sorglig syn Af
sönderslagna bräder!

32. "O Herre Gud!" — min dotter skref Der
låg en hatt i sanden. "O Herre Gud!" — hon warde
så blek. Der flöt en död till stranden.

33. Förskräckt, hon på den döda såg, Och mot
min arm sig stödde: Sin brudgum i den döda såg —
Och drog en suck — och dödde.

34. Förtärd af sorg, och tung af år, Och tryckt
af olycksöden, Jag usle här på stranden går, Otälig
efter döden.

W i s a

om

Den gamle Knechten.

Det war i Salmen på en S, m. m.

Stockholm.

Tryckt hos Pehr Elias Norman, 1836.

Det var i Saimen på en D, Dit sällan någon
länder, Förutan måsar ur den sjö Som stormar wid
dess stränder.

2. Der fann jag gömd en Gammal Man Ifrån
en werld, hwars dårar Bespotta dygd som ej är grann,
Och le wid uslas tårar.

3. Han gick der, suckande och stumm, På mörka
öde-ställen: Der wåg på wåg med dån och stumm Sig
tumlade mot hällen.

4. Det syntes på hans wifna kind En banad
wåg för tåren; Och kulen slägtade en wind De glesa
silfwerhåren.

5. O Kom, min Selma! sjung med mig Hans
sorgeliga öde: Och stont, ditt öga fultre sig! Och ömt,
ditt hjerta blöde!

6. Jag war, han sade, i min tid Soldat med
mod i barmen: Jag kom från Balkiala strid Med
denna lama armen.

7. Jag fick en Stjerna på mitt bröst: Men usel
är den ära, Att huk och glömd i lifwets höst Med
swält en Stjerna bära.

8. Dock satt jag på min tröskel nöjd; En jag
en Dotter ägde, Som i mitt sinne werldens fröjd Och
flatter öfwerwägde.

9. Hon war min tröst i plågans stund: Jag
såg från hennes öga I hennes söna hjertas grund;
Och kände plågan föga.

10. Men äfwen hon, mitt enda stöd, Ifrån mig
ryckas skulle! Ack! Himlen henre blomstra böd Uppå
en stormig kulle.

11. Det war en afton: Solen log Annu i ne-
dergången; Och vinden öfwer wattenet drog Sin anda
sista gången.

12. Min dotter öfwer sjärden for; Kör att på
Årskogården, Der hon förswinna sett sin Mor, Besö-
den enkla wården.

13. Hon wandrade med sorgsen gång Den lif-
f-sädda dalen: I det sin ömma klagesång Begynte
Näktergalen.

14. Wid Modrens kors hon tankfull stod, Och
ned sitt hufwud böjde: Ur ögat brast en tårerod, Och
suckar bröstet höjde.

15. Der kom en Främling gåendes, Så ston!
i ungdoms wåren: Och till en ros förwandlades På
Glickans kinder tåren.

16. Hon blef så brydd; och wille gå. Han hen-
ne tog wid handen: Och bad så ömt, att folja så.
Hon teg; och gick till stranden.

17. Han frågte henne, hwem hon war? Hon
i sin oskuld sade, Att hon en gammal sjuklig Far Och
blott en koja hade.

18. Hans hjerta hoppade allt mer: Hon talte
ej för gråten. Han såg på henne; hon såg ner. De
satte sig i båten.

19. Jag stod, som en bekymrad Far, Och såg
dem framom Rogen. Jag rodnade, att se en Karl
Med henne så förtrogen.

20. Jag ropade: hon är förförd! — Och sönt
af smärta neder; Men fann, till glädjetårar rörd, En
Man af dygd och heder:

21. En Adling, sina Bönders Far, Som, stolt
utaf det låfwet, Ej kröp, och Kungafläpet bar I trap-
porna af Hofwet.

22. Han hade gått, ej för att wilde Ett wärn-
löst djur förfölja; Men att i kojan helga mildt De
usle, som sig dölja: